

[Ole Espersen]

som i 1978, så den er bestemt ikke gået i glemmebogen.

Det er også interessant at lægge mærke til, at tysk økonomi og tysk betalingsbalance faktisk har det udmærket, selv om man i hele efterkrigstiden har haft et forbud mod våbentransporter. Man kan godt klare sig uden at være »dødens købmand«, man kan godt klare sig uden at medvirke til at forlænge blodige og bestialske krige, således som den danske regering udtrykker sig, når det drejer sig om danske skibes fart til Golfen med våben om bord. Det kan faktisk godt lade sig gøre, hvis man vil. Hvis man siger nej, er det det samme som at sige: jamen vi skal blot indrette os på dette her; vi skal blot gøre det, som de danske redere har gjort i de senere år, nemlig i højere og højere grad specialiseret sig i våbentransport, for det er der penge i. I højere og højere grad bliver vi afhængige af våbentransporter, og hvis vi ikke gør noget, er det måske ikke længere en fjerdedel af coasterne, der sejler med våben, men halvdel. Det ville være en flot dansk søfartstradition, kan man roligt sige.

Ministeren nævnte, at søfolkenes sikkerhed er varetaget i tilstrækkeligt omfang. Jeg ved ikke, om de søfolk, der måtte opholde sig under arrest i 3 måneder i Panama, fordi de var ude på en våbensejls, der er lovlig efter dansk ret, men som utvivlsomt ikke ville have været det, hvis vores forslag havde været gennemført – jeg ved ikke, om de søfolk og deres pårørende virkelig føler, at de sejler under betryggende vilkår. Jeg tror ikke, de føler det.

Nu har jeg til dels svaret på, hvordan man vil praktisere beslutningsforslaget og lovforlaget, når det bliver vedtaget. Jeg kan kun sige, at man kender den kontrol, der skal ske også på mange andre områder, og at der selvfølgelig også her skal gælde de almindelige strafferetlige regler om god og ond tro, om forsæt eller ikke forsæt til at begå strafbare overtrædelser.

Ministeren var inde på – og det er meget vigtigt for mig at understrege det – at det, vi har foreslået, og som er til første behandling her, åbenbart blot var et oplæg til at gøre et eller andet. Det er en total misforståelse. Som vores ordfører har sagt, er det, vi foreslår, et oplæg til forbud mod danske våbentransporter til krigsførende lande og til

urområder – hverken mere eller mindre – og det står ganske og aldeles fast.

Ministeren sagde, at den vesttyske lovgivning var en helt anden. Det er den ikke. Den har en generel bestemmelse om, at enhver våbentransport fra tredjelande til tredjelande på tyske skibe eller i tyske luftfartøjer skal godkendes, og der er selvfølgelig en praksis dér med hensyn til, hvad man godkender, og hvad man ikke godkender. Desuden har man en lang liste over, hvad det er forbudt at transportere, og det er det, jeg siger det er værd at overveje. Hvis det er et bedre system end at bruge Sydafrikaanordningen, så lad os dog bruge det, men det er bestemt ikke en lovgivning af en helt anden karakter.

Når man hele tiden – og det gjorde ministeren jo også – understreger betydningen af disse transporters omfang, er man faktisk kun med til at bekræfte os i vores forvisning om, at det er nødvendigt at stoppe disse våbentransporter.

Når justitsministeren nævner begrebet »stolte danske søfartstraditioner« og siger, at vi er i færd med at undergrave disse stolte søfartstraditioner, er jeg nødt til at spørge, om både justitsministeren, søfartens minister og statsministeren virkelig mener, at det hører med til de stolte danske søfartstraditioner at medvirke til at forlænge blodige og bestialske krige. Det er det, regeringen selv siger vi gør. Hvis det er regeringens opfattelse, synes jeg efterhånden, der er god grund til at tale moral her.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Ole Espersen nævnte her i sit sidste indlæg igen den vesttyske ordning. Lad mig igen gøre opmærksom på, at den blev indført i 1949 ved en bestemmelse i grundloven, som vesttyskerne jo ikke selv skrev, men som blev dikteret af de allierede sejrherre, og hvormed man på baggrund af erfaringerne fra anden verdenskrig ville forhindre, at Tyskland nogen sinde igen kunne eksportere våben. Det var baggrunden. Tyskland havde ikke nogen handelsflåde og ikke noget rederierhverv på det tidspunkt, for det var bombet til havets bund, og derfor opbyggede man en handelsflåde og et rederierhverv på baggrund af en bestemmelse, som man vidste eksisterede. Situationen i Danmark er jo to-